

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 65.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790148432/facsimile.pdf> (tilgået 06. december 2021)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Emilie. Jeg var der i Tirsdags Eftermiddags; ja jeg har maaskee fortalt Dem det!

Ja, det har De rigtignok, svarede Augusta; men, vedblev hun godmodig, fortæl De det kun igjen.

Nei, sagde Felix ædelmodig, nei, naar De har hørt det, saa veed jeg, at det vil kjede Dem. Men jeg troer ikke, jeg har fortalt Dem, hvorledes hun gaer klædt.

Nei, o fortæl.

Hun er henrivende.

Og nu gav han en omstændelig Beskrivelse af hendes Costume, hvilken Augusta fulgte med megen Interesse, og undertiden kom tilhjælp med et eller andet teknisk Udtryk. Tilsidst fandt han det, for større Tydeligheds Skyld rigtigst, at lade Illustrationer følge sit Foredrag, og leverede, da Vilhelm, som imidlertid var kommet til, havde skaffet de fornødne Requisiter, tre forskjellige, prægtigt udførte Portraiter af sin Elskede med og uden Hat og Schavl, til sin Vens store Fornøielse men til den beundrende Augustas udeelte Tilfredshed.

Naa, nu kunne vi maaskee gaa, sagde endelig Flint.

O, det var herligt, udbrod Felix; men nu svarer Du for, at vi ikke komme for tidligt, man maa ikke mærke, at jeg aldrig før har været i fiint Selskab. Saa farvel, kjære Augusta, vedblev han, da han havde slængt sin Kappe om sig. Skynd Dig nu, Vilhelm, thi jeg er færdig at springe ned af Trappen af bare Henrykkelse.

Hør, vedblev han, da de vare paa Gaden, jeg kan neppe ret tænke mig, at jeg inden et Qvarter skal være i hendes Selskab, tale med hende, høre hende synge, og lee, – hvor hun leer smukt, ikke sandt Vilhelm?

Ja, det kan jeg maaskee indrømme; men tal ikke om hendes Sang, den har ikke stort at betyde.

Ikke stort at betyde, siger Du? Er Du forrykt? jeg har aldrig hørt nogen Sangerinde med saadan Henrykkelse. Ikke stort at betyde? og hvad kalder Du denne vibrerende Stemme, som bragte mit Blod i saadan Feberhede, at jeg ikke kunde lade være at møde hendes Hænder paa Tangenterne, og ikke var istand til at rive mine Øine bort fra den ene af hendes Sidekrøller, der vuggede sig paa hendes Kind, og undertiden, naar hun bøiede Hovedet for at see i Noderne, sneg sig til at hvile sig paa hendes Bryst.

Ja, alt dette tænkte jeg ikke paa, sagde Vilhelm tørt, men siig mig,